

## El lloc de cadascú

SALVADOR CARDÚS I ROS / Sociòleg i escriptor

AVUI, 15 de maig del 2009

Si un polític expert que ha ensenyat a Harvard o Georgetown, que acumula doctorats honoris causa de les universitats del Sacro Cuore de Milà, San Ignacio de Loyola del Perú, Internacional de Florida, Andrés Bello de Xile i fins i tot la Cardenal Herrera CEU de València, diu que cada vegada hi ha "menys Espanya", no seré jo qui el contradirà: doctors -mai tan ben dit- té l'Església, que diuen. I si el seu lloctinent al nord assegura que la immersió lingüística en català a Catalunya és tan i tan eficaç que ens fa a tots una colla d'ases -d'ases catalanoparlants, val a dir-ho-, tampoc no tinc cap ganes de contradir-lo. A més, si la dirigent renovadora que comparteix partit amb aquests dos homes de tant saber, col·locada pels dirigents centrals a l'est de la seva nació, troba que els senyors Alejo Vidal-Quadras i Santi Fisas són "un tàndem electoral de prestigi i reconeguda solvència", aquest pobre mortal que ni és entès en energia nuclear ni ha estat mai conseller de Cultura de la comunitat autònoma de Madrid, no creu que s'hagi de patir gens per si algun dia els agafa un atac d'intel·ligència.

TAMPOC -I ESTEM PARLANT DE LA mateixa setmana, així, tot concentradet- no sembla que es pugui afegir res més al fet que el PP reaccioni davant d'una llei d'educació consensuada pels partits centrals, majoritaris i moderats del Parlament de Catalunya amb un anunci a tota pàgina a La Vanguardia, amb una criatura i la seva mare emmanillats, metàfora d'una llei que diuen que prendrà la llibertat de les famílies i la dignitat dels mestres. Vull dir que, quan algú fa una cosa com aquesta, és que està disposat a situar-se a la perifèria del país, que busca el vot

del ressentiment i que s'alimenta d'una espanyolitat malaltissa. I, per tant, vist des del punt de vista de la nostra emancipació nacional, tot plegat és realment una molt bona notícia: a Catalunya, per molt que ens agradi fer catastrofisme i autoatemorir-nos, segons el PP, anem bé. I sobretot, perquè és inimaginable cap mena de pacte a l'estil basc, ni tan sols la reedició de cap acord entre el catalanisme moderat i aquesta dreta espanyola tronada, per molt que sigui un espantall del tripartit per dissimular les seves febleses. Si després d'haver llegit les sis-centes pàgines de l'estudi complet i definitiu de Joan B. Culla sobre La dreta espanyola a Catalunya 1975-2008, els dirigents del PP encara no han entès per què no tenen cap mena de futur a Catalunya, doncs ja no cal patir per res més. Com diu la Bíblia, deixem que els morts enterrin els seus morts.

EN CANVI, EM COSTA MÉS D'ENTENDRE que, malgrat aquesta residualitat social i política del PP a Catalunya, partit orientat a consolar esperits inadaptats a la realitat catalana, això no es tradueixi també en una més gran irrellevància mediàtica d'una dreta que, aquí, ha esdevingut "extrema". I és que en les entrevistes, en el tractament informatiu en general, el tracte al PP es mesura per allò que és a Espanya. Arriba Rajoy a la recepció del dia de Sant Jordi, i diuen les cròniques que hom perd el nord -o el cul- per la seva presència. I vénen a fer una visita d'inspecció a la colònia la senyora De Cospedal o Sáenz de Santamaría, i obtenen un tracte destacat i exquisit, com si també aquí fossin alternativa política de res. ¿Voleu dir que, bona educació a part, i amb objectivitat política, es dona el tracte que el PP mereix després de la seva llarga tradició, incorregible, insistent i tossuda de voler provocar un conflicte social i identitari al país, d'intentar acabar amb la nostra llengua única i mil·lenària, de buscar per tots els camins imaginables que dels catalans

un dia els llibres d'història n'escriguin que "eren una nació"? Francament: hi ha una mica massa de pusil·lanimitat en el tracte que es dóna al PP, només explicable perquè es perd de vista que, a Catalunya, se l'hauria de valorar pel seu paper polític aquí i no pel que representa allà.

TANT QUE PRACTIQUEN EL VICTIMISME de dir que és difícil ser del PP a Catalunya, i resulta que se'ls dóna un tracte de favor que per res del món obtindria cap partit que a Espanya es dediqués a enfonsar la nació espanyola o a menystenir la seva llengua. Qui sap si aquesta actitud provinciana que destil·la bona part de la realitat mediàtica catalana no és, en certa manera, culpable que el PP a Catalunya no toqui de peus a terra i s'imagini que ocupa un espai que després, amb el seu vot, els catalans no li donen. Culla acaba el seu llibre suggerint que mentre el PP de Catalunya no es pregunta per què és a les eleccions més "de casa" que té els pitjors resultats, difícilment trobarà resposta a la seva irrellevància catalana. I la paradoxa és que, potser involuntàriament, el tractament periodístic favorable, en relació al lloc que ocupen electoralment, que es fa del PP a Catalunya -vegin, per exemple, el tracte exquisit que es dóna a Sánchez-Camacho malgrat ser la representant directa de la voluntat d'anorrear la nostra nació- probablement actua com a factor de distorsió en la seva pròpia comprensió de la realitat, fent com una mena de cordó sanitari que funciona no pas a base de silenciar-los, sinó de parlar-ne massa bé.

ÉS TAMBÉ EN AQUEST CONTEXT QUE, davant de l'anunci del PP sobre la llei d'educació, no acabo d'entendre que el nostre govern hagi reaccionat posant-los una simple denúncia per utilitzar la imatge d'un nen emmanillat. De fet, és una manera de trivialitzar-ne la veritable gravetat política. Hi ha hipocresia i covardia, en aquesta reacció. Hipocresia,

perquè de nens, als anuncis, en surten ara sí, ara també, com a part que són de la nostra realitat quotidiana. La protecció de la seva imatge no pot anar més enllà de la pròpia voluntat d'ells i els seus tutors de sortir-hi. Estic segur que la denúncia no prosperarà. I covardia perquè l'accent de la denúncia calia posar-lo en allò que vol provocar l'anunci -Ernest Maragall sí que ho va fer-, és a dir, en la seva voluntat de crear una divisió social i una conflictivitat escolar a Catalunya que, cas de prosperar, acabaria definitivament amb la nostra convivència i amb el nostre futur nacional. La resposta, doncs, havia de ser política i el rebuig molt més marcat per la indignació del que ha estat. Aquí se salta per qüestions menors i es deixen escapar les de veritable transcendència.

SIGUI COM SIGUI, EL CERT ÉS QUE LA setmana que ens ha dedicat el PP als catalans reconforta. Espanya recula, el català s'imposa, els seus candidats locals a Europa mostren el perfil més anticatalà i intransigent del partit i al Parlament, opten per ocupar els escons -i, tal com van, pocs més que aquests- que sembla que acabaran deixant buits l'olla de grills que és Ciutadans. Aquest és el lloc que ocupen a Catalunya. A veure si en prenem nota.